

צנוורה

האנס שלא נס

הצנוורה הישראלית ידועה בהתקפים של מצבירוח. מדי פעם היא פוסלת סרי טים בצורה תמוהה (בשבח נשים מבוגרות, סרט קנדי עטור פרסים), או פוסלת ומת' חרטת אחר כך (אכספרס של חצות). לכן, כשבא מפיסטרטים ישראלי כיוסף זבדה, (שהפיק, בין השאר, את ניני, שרית ורק היום), שהוא גם הבעל והמנהל של חברת יוז, המפיצה סרטים בישראל, וטוען כי סרט שהופק עליה ובימים בידי ישראלי אחר בשם מאיר ורזי ניפסל מכל וכל על-ידי הצנוורה, ובלי כל הצדקה. מחייב ה'

מפיק יוסף זבדה אפלייה ברורה

שחקנית קאמיני קיטון מתוקה כאונס הנקמה

הגיוון להטות לו און, לבדוק במה מדובר ולראות הכעצקתה. המדובר בסרט עלילתי בשם יום בחיי אשה, שלדברי מפקיו מוסס על מיקרה אמיתי. עיתונאית בעלת יומרות סיפרותיות מתבודדת בביתיקי בעיירה שקטה, בתיקי וזה לכתוב את יצירתה הרצינית הראשור נה. במקום השראה יורדים עליה ארבעה צעירים ואונסים אותה באכזריות. היא מת' נקמת בהם.

כמה פרטים נוספים: הסרט נעשה ב' ארצות-הברית, בתקציב של משקיעים אמריקאים וישראלים (800 אלף דולר), וצולם בידי גורי חביב (במאי וצלם, מחל'ר צי הקולנוע הישראלי, שביים את באן מולדת, השהיה זה כמה שנים בניו-יורק). מככבת בו קאמיני קיטון, דודניתה של ה' קומיקאי הידוע באסטר קיטון; היא זכתה (המשך בעמוד 52)

רצח

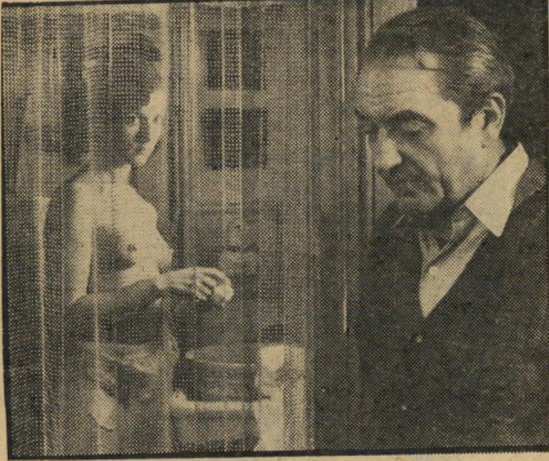
הבינוניות

נערה ושמה וילט (לימור תל-אביב, צרפת) — זהו שם נערה בת 17 שניסתה, בתחילת שנות ה-30, להרעיל את הוריה. האב נפטר, האם ניצלה ובמישפט, שעור טערה בכל צרפת, נידונה הנערה למאסר-עולם. מאר' חר יותר הומתק דינה, היא זכתה לחנינה לאחר מיל' חמת-העולם השנייה, ומשיצאה לחופשי, נישאת לבנו של אחד הסוהרים וילדה לו ילדים.

הבמאי קלוד שאברול סגר את סיפורו בסוף המיש' פט. בעיניו, וילט נזיאר (השחקנית איזבל הופר) היא דמות של מתמרדת, וסוף המישפט היה עבורה סוף ההת' מרדות. את מה שעשתה, עשתה משום שלא יכלה לשאת את הבינוניות של אביה, פועל-הרכבת, ואמה, עקרת-הבית, ואת הגורל האפור וחסר ההפתעות הצפוי לה אם תהיה כמותם. היא חפצה ברגשות עזים יותר, בחוויות מסעיר' רות יותר, ובהרפתקות מרתקות יותר מן המנה המיועדת לבת מישפחה כמו שלה.

שאברול, שהוא במאי סרקסטי, העוטף את הביקורת שלו במראה חזותי ובטכניקה קולנועית מלוטשים, נזהר מלצייר קריקטורות. הזג נזיאר (השחקנים המצויינים ז'אן קרמה וסטפאן אודרן) והעובדה שאנשים כאלה יכולים לקבל כספים מאדם זר (האב האמיתי של הנערה), בלי להוציא הגה ותוך ידיעה מלאה של זהותו, מוכיחה עד כמה מוש' פל מעמדם.

קרמה והופר: חיים כפולים

כל מה שנוגע לצד האנושי-חברתי, זוכה כאן לטיפול זהיר ומפוקח, כששאברול נמנע מלהשתמש בקווים עבים, עד שלעתים מתקבל הרושם כי הוא ניצב קצת יותר מדי בצד. הבעיה היא דווקא פסיכולוגית. המיבנה העלילתי אינו מוביל בצורה משכנעת די הצורך לקראת הסבר המע' שה החרגי של וילט.

האנושי

והעוקצני

האשה מפאריס (פאריס, תל-אביב, ארצות-הברית) — סרט זה של צ'רלי צ'פלין, אך בלא הש' תפתו, הוא אחת מאותן פנינים קולנועיות קלאסיות, שצריך להתבונן בהן פעמיים כדי להבחין בכל מעלותיהן. במבט ראשון זוהי מילודרמה סנטימנטלית, שבה נותרה הרגשות המפורסמת של צ'פלין אבל ההומור נעלם. סיפור על נערה המגיעה לפאריס, הופכת לגנדרנית ואשת-חברה ריקנית, פילגשו של הרווק המבוקש ביותר בעיר, עד שהיא נפגשת שוב עם אהובה הראשון, שגר בעליית גג עם אמו ומתפרנס מציוור. בין השניים כימעט ונדלק מחדש ניצוץ האהבה, אבל הזמן עשה את שלו. הם אינם דומים עוד לצעירים התמימים שהיו פעם, ובסופו של דבר, לאחר מעשה קיצוני של הצייר, מחליטה האשה להקדיש חייה לעבודות צדקה.

בקיצור, זה נראה כימעט כמו רומן למשרות. זאת, אילולא המבט המפוקח והחריף של צ'פלין על החברה ועל הדמויות, שהוא כופה עליהן אנושיות שהיא זרה בדרך כלל לרומנים כאלה. האהבה היא רגש נאצל, אבל הנר' חיות, הרווחה וחיי-הזוחר לא נופלים ממנה, בעיני האשה המצויה. הצייר הרומנטי הוא אולי צעיר ונאה, אבל כשה' רוונתיו האמנותיים מפוקפקים. הוא אינו מסוגל להחליט בעצמו מה הוא רוצה, ולאהבתו יש גבולות ברורים מאד של מוסר בורגני. הרווק העשיר והמבוקש צריך להיות

מנז' ופרוביינס: מוסר בורגני

הנבל הקלאסי, אבל התנהגותו הטיבעית, עצם היותו שלם עם חסרונות ופגמי הטבע האנושי, ובעיקר גילומו עלידי אדולף מנז', הופכים אותו לדמות סימפטית. מעשי האדו-נים בסרט נרשמים בקורטוב של ביקורת, מעורב בקינאה ובלעג, על פני המשרתים שהמצלמה עוקבת אחריהם. אין אפילו הטפת מוסר מסורתית אחת, שאינה מלווה בעוקץ קטן וחד.

פולחן

הרגשנות

אהבתי הראשונה (צפון, תל-אביב, צרפת) — הכוונות ברורות מן הרגע הראשון: צעיר יוצא במרוצה מפתח של בית, עולה למונית בהבעת הלם ועצב תהומי וזורק לנהג כתובת. רחובות פאריס חולפים במעד לחלונות המונית, אבל המצלמה מתרכזת, כמובן, בדרמה הנוראה על פני הצעיר. המונית מגיעה ליעד, הנהג מבקש תשלום, הצעיר דוחף את הנהג, דוחף אל הכניסה לבית שממול, נופל בזרועותיו של גבר מבוגר ומתיפח, הנהג רץ אחריו, הגבר משלם את הנסיעה ובו זמנית, מנסה לנחש את הצעיר. אסכולת ללוש חוגגת את פולחן הרגשנות בשיאו. אלי שוראקי, שהיה עוזרו של ללוש בעבר, וזה סירטו העצמאי הראשון, למד היטב את לקח רבו. הוא מספר על בן הלומד להכיר את אמו, כאשר מתברר לו שהיא חולה במחלה ממארת ונותר לה רק זמן קצר לחיות.

התרגשות, זעם, קינאה, אהבה, צער, הכל מועבר לצופה באמצעות סצנות שקופות ושיגרתיות גם יחד. הבן הזועם הולך להכות בשק אימון למתארגנים, האשה הנואשת מחו' סר ההבנה של הבן הולכת ליד פסי הרכבת התחתית, הסוף המר מתבשר בסצנה מתוך לה טראוויאטה. הצלילים של מישל לגראנג נמרחים בתנופה גדולה, וצילומיו של ברנר יצרמן אופפים את התיפאורה ואת הדמויות בערפל רו' מנטי וחמים.

איימה וברי: מחלה פוטוגנית

מלבד התקרבות האם לבנה (שצל אדיפוס אינו נעדר ממנה), יש בסרט עוד כל מיני מרכיבים אופנתיים, שאיש אינו מעו לפתח: חייהם של סטודנטים צעירים, הקרע בין הוריו של הצעיר, עיסוקה של האם שמצבה הכלכלי שפיר, ועוד כיוצא באלה. מחלת האם פוטוגנית, ואנוק איימה, שהתנסתה כבר בתפקידים רבים מספור, כסובלת בדממה, יכולה לגלם דמות כזאת בעיניים עצומות.